

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

2. ÚNORA 2025

Z obsahu:

**Církev musí stejně jako
v prvních dobách hlásat
evangelium všem národům**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci
13. listopadu 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Oběť poslušnosti
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Jan z Triory
Libor Rösner
- strana 4 -

Obětování Páně
P. Walter Lang
- strana 6 -

**Nigérie je pro křesťany
nejnebezpečnější
zemí světa**
- strana 7 -

**Podzemní svět
před branami Říma
(3 - dokončení)**
- strana 8 -

Proč poklekáme
P. F. Außendorfer OFM
- strana 10 -

Chléb svaté Zity (7)
Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Philippe de Champaigne (1602-1674): Uvedení Páně do chrámu

Církev musí stejně jako v prvních dobách hlásat evangelium všem národům

Katecheze papeže Františka při generální audienci 13. listopadu 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Mezi různými prostředky, jimiž Duch Svatý uskutečňuje své dílo posvěcení v církvi – jako jsou Boží slovo, svátosti, modlitba –, je jeden zvláštní, a tím je mariánská zbožnost. V katolické tradici existuje toto heslo, toto rčení: „Ad Iesum per Mariam“, tedy „k Ježíši skrze Marii“. Panna Maria nám pomáhá

vidět Ježíše. Ona nám vždycky otevírá dveře! Panna Maria je Matka, která nás vede za ruku k Ježíši. Panna Maria nikdy neukazuje na sebe, Panna Maria ukazuje na Ježíše. A to je mariánská zbožnost: k Ježíši skrze ruce Panny Marie.

Svatý Pavel definuje křesťanské společenství jako „Kristův list, který skládáme my, napsaný ne inkoustem, ale Duchem

živého Boha, ne na kamenných deskách, ale na deskách lidských srdcí“ (2 Kor 3,3). Maria jako první učednice a postava církve je také dopisem napsaným Duchem živého Boha. Právě proto ji mohou „znát a číst všichni lidé“ (2 Kor 3,2), dokonce i ti, kdo neumějí číst teologické knihy, ti „maličci“, o nichž Ježíš říká, že se jim

Pokračování na str. 5

Panna Maria je nástrojem Ducha Svatého v jeho díle posvěcení – připomněl papež František v jedné ze svých listopadových katechezí. Nejvýrazněji se to projevilo v jasném Mariině „ano“ při přijetí Boží vůle, že se stane Matkou Spasitele. To byl však jen začátek Mariiny pokorné spolupráce na díle spásy. Tak kupříkladu dnešní svátek Uvedení Páně do chrámu (dříve nazývaný Očišťování Panny Marie) naprosto srozumitelně a jasně ukazuje, jak se Matka Boží podřizuje vůli nebeského Otce a koná, co bylo v její době běžné, co vyjadřovalo víru a plnou důvěru v Boha Stvořitele, v toho, který jediný je Svatý. Velice líbezně popisuje ono dění v chrámě starší vstupní antifona tohoto svátku: „Ona nese Krále slávy, Krále nového světla ... na svých rukou nese Syna zplozeného před jitřenkou.“ (str. 6–7) Živě si můžeme vybavit při této scéně slova žalmistova: „Kdo je ten Král slávy? Hospodin zástupů, on je Král slávy!“ (Ž 24,10) Ano, Král slávy se zde jako Otec zjevuje skrze vtěleného Syna, aby ústy staříčkého Simeona – osvíceného Duchem Svatým – veřejně oznámil nejen Marii a Josefovi, ale i celému světu, že on – jeden Bůh ve třech Osobách – je Pánem života i smrti a Spasitelem světa. Pokolikáté už v krátké době se Král králů připomíná se svojí důstojností a dává jednoznačně najevo, že se začíná naplňovat příslib z ráje o spáse lidského pokolení! Gabrielovo zvěstování Panně Marii, andělovo ohlášení

Editorial

Spasitelova narození pastýřům, hvězda ukazující mudrcům z východu místo jeho narození ... a teď Simeonova slova.

Možná nás tyto skutečnosti poněkud udivují. Mohly by nás tedy motivovat i k rozjímání nad tím, jak často člověku uniká v koloběhu života zřetelně vyslovené Boží slovo. Zvláště je až s podivem, že nezřídka jde o záležitosti životně důležité, o spásu lidských duší, či o odpovědi na otázky, na něž celé věky čekaly – jako by byl člověk hluchý. Žel, ukazuje to na podstatnou charakteristiku člověka: je až příliš negativně ovlivněn dědičným hříchem a své srdce má v dané chvíli uzavřené Božím hlasu – a když už slyší, někdy zase neporozumí... A protože Pánu Bohu záleží opravdu na každém člověku, raději opakuje a připomíná různými způsoby, co je zapotřebí pochopit a vědět pro dosažení spásy věčné. Dnešní svátek nás tedy kromě jiného vybízí, abychom se hluboce zamysleli nad Simeonovými slovy, která ve stručnosti vyjádřila podstatu naší víry v Pána Ježíše Krista. A také nad tím, kdy nejčastěji necháváme Boží slovo padnout na neúrodnou půdu. Jak to chceme dál v životě napravovat, jak srdcem přijmout a žít Boží slovo? Můžeme se učit především u Panny Marie, ale i u svatého Josefa a následně u řady svatých, které nám dějiny spásy

nabízejí: třeba u těch, kteří byli pohřbeni v římských katakombách, jež možná navštívíme v letošním jubilejním roce (str. 8–9).

Jak nejlépe vyjádřit svoji úctu před vznešeným Bohem, který plně dostává svým zaslíbením, jenž nás miluje až do krajnosti kříže? Pokleknutím – tento fyzický úkon totiž znamená, že i srdce se sklání v úctě před Pánem... (str. 10) A rovněž tady si můžeme vybavit klání pastýřů a tří mudrců v betlémské stáji ... ale také hříšníci, která si s pláčem klekla k Ježíšovým nohám a začala mu drahocenným olejem umývat nohy (srov. Lk 7,38). Ona na rozdíl od mnoha jiných právě přítomných u farizeova stolu pochopila, koho má před sebou. A místo aby se ti nechápaví zamysleli nad tím, proč oni zůstali pozadu, ještě se nad ženiným chováním pohoršili! Jak typické pro toho, jehož srdce je zaslepeno pýchou! Proto i my zpytujeme své svědomí, zda jsme se snad někdy nepodobali spíše oněm nechápavým než plačící hříšníci. A litujme každého svého selhání, předložme je v pokoře a důvěře Pánu Bohu a nechejme jeho milosrdenstvím oblažit svoji duši a proměnit smýšlení svého srdce. Pak budeme schopni i podobného radostného vyznání víry:

„Klekám před Tebou, Pane Ježíši Kriste, který jsi můj Bůh a Spasitel a jednou budeš mým Soudcem. Amen.“

Daniel Dehner

Jdi dnes s Marií a Josefem do jeruzalémského chrámu, klaněj se Ježíškovi, kterého sem přinášíš. Božské Dítě se poprvé ocitá v tom, co je jeho Otcem.⁽¹⁾ Maria ti dává příklad dokonalé pokory a poslušnosti. Ačkoliv velmi dobře ví, jaké nesmírné přízně se jí dostalo, podřizuje se bezvýhradně platnému zákonu. V zástupu ostatních matek, které přicházejí, aby se očistily, vypadá jako každá jiná. Ani jí však nepřijde na mysl, aby dávala najevo, že je něco víc a že je jiná než ostatní. Ví, že svou pokorou více oslaví Boha, a to je jediný smysl jejího života. Podrobuje se obřadu očišťování, ačkoliv je nejčistší ze všech tvorů. Kdo si však může být jist, že je dostatečně čistý v očích Nejsvětějšího? Skloň se před ním a pros upřímně, abys dokázal odložit všechnu svou pychu.

Tím však Mariina pobožnost nekončí. Ona přišla také proto, aby Bohu obětovala toho, který je Prvorozený všeho tvorstva. Obětovat své dítě Bohu – to je vpravdě kněžský úkon matky. Její „staň se“, které vyslovila v Nazaretě, tu nachází své konkrétní pokračování. Ježíš se k této oběti připojuje a jejíma rukama i on sám se odevzdává svému Otci, připraven naplnit jednou tuto oběť svého života za všechny hříšníky na dřevě kříže. Ještě nikdy v dějinách se nikdo z lidí takto dokonale nezastavil Bohu. Obětovat sám sebe Bohu znamená dát mu všechno, co jsi: tělo i duši, rozum i vůli, srdce i všechny své city. Tímto obětováním plně uznáváš, že všechno, co jsi a co máš, je od něho a jemu to patří. Tvé je jen toto uznání a prosba: „Pane, dávám se ti zcela k dispozici, přijmi mě takového, jaký jsem, a chceš-li, učin mě svým nástrojem ke své slávě a prospěchu bližních.“

Právě v tento čas přichází do chrámu velebný kmet. Bůh našel zalíbení v jeho věrnosti, vytrvalosti a upřímně touze spatřit Mesiáše, a proto Duch Svátý byl s ním. Dostalo se mu příslibu, že nezemře, dokud neužije Spasitele. Tento spravedlivý muž ochotně snáší všechny těžkosti stáří, protože má pevnou důvěru, že se splní, co mu zjevil Duch Svátý.

Ten ho nyní přivádí do chrámu a dává mu poznat to, o čem nikdo z přítomných nemá tušení: že toto dítě chudých rodičů, za které nemohou obětovat více, než kolik dávají ti nejchudší, je Pán všeho světa,

Oběť poslušnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

On je ustanoven k pádu i ku povstání mnohých.

který přišel, aby spasil svůj lid. Simeon se pokorně klaní touze svého srdce, kterou spatřuje v náruči Mariině. V této chvíli se mu dostává bohaté odměny za všechnu jeho víru a zbožnost, za všechny námahy a věrnou službu. Bůh mu dopřává více, než oč tak vytrvale prosil: dobrotivá Matka mu odevzdává své Dítě, aby je mohl radostně přitisknout na své srdce.

Simeonův život dospěl ke svému nejvyššímu naplnění. Co je možné více si přát, než setkat se se svým Bohem a Pánem? Kdo opravdu poznal Ježíše, již po ničem jiném netouží. *Nyní propust, Pane, svého služebníka!* Pros v tuto chvíli Božího Syna, abys mohl jednou uvítat svou poslední hodinku tak šťastně s Ježíšem v náruči, jak si to vymodlil staříček Simeon.

Ale dříve, než přijde smrt, kterou s radostí přijme, svatý stařec spatří to, čeho se už nedožije. Duch Svátý mu zjeví Ježíšovu budoucnost. Simeon vidí nekonečné zástupy pohanů, kterým toto Dítě přinese světlo spásy, ale vidí, a to i mezi svými soukmenovci, také mnohé, kteří naopak ke své záhubě Božího Syna nepřijmou. Nikdo nebude moci zůstat ke vtělenému Bohu lhostejný: buď to jej ke svému povstání přijme, nebo jej ke svému pádu odvrhne. Být přijímán i odmítán, to je osud, který čeká i jeho učedníky. Neříd se tedy projevům až nepochopitelného odporu a zášti proti kříži. Naplňuje se tu dále to, co bylo již tehdy předpovězeno.

Duch Svátý využívá omilostněného kmeta také k tomu, aby pokorné Matce božského Dítěte výslovně potvrdil, že Otec dokonale přijímá její spoluobět: *Tvou vlastní duši pronikne meč.* Dostává se ti zde ujištění, že není jiné cesty k blaženosti, ke spáse a konečné slávě než skrze utrpení. Pohlédni s vděčnou láskou na Ježíšovu Matku. Její srdce krvácí již nyní a bude krváčet po celičky její život. Děkuj jí za její oběť a vyprošuj si od ní odvahu přijímat kříž a neodmítat milost. Odevzdej se jí zcela s úplnou důvěrou, aby tě spojila se svou spoluobětí. Bude tvou bezpečnou

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 3,1–4

Toto praví Pán Bůh: „Hle, posílám svého anděla, aby mi připravil cestu. Hned potom přijde do svého chrámu Pán, jehož hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte.

Hle, přijde – praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu, kdo obstojí, až se objeví? Vždyť je jako oheň, kterým se taví, jako louh, kterým se bílí. Usadí se, aby tavil a tříbil stříbro, očistí syny Leviho a vytříbí je jako zlato a stříbro a potom zase budou obětovat Hospodinu ve spravedlnosti. Zase bude Hospodinu příjemná oběť Judy a Jeruzaléma jako za dávných dnů, jako za minulých let.“

2. čtení – Žid 2,14–18

Protože sourozenci mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou

Dokončení na str. 13

oporou. I o ní bude platit to, co je řečeno o jejím Synu: *Protože sama prožívá utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.*

Je tu ještě jedna osoba pokročilého věku, na kterou čeká dnešní šťastný den. Staříčká prorokyně celý svůj dlouhý vdovský život zasvětila vytrvalé službě Bohu tím nejtradičnějším způsobem: v postech a modlitbách v Božím domě. Bůh ji dnes štědře odmění také proto, aby ti ukázal, jak je mu milé, že ho takto oslavuje svou věrností a odevzdaností. Anna mezi všemi, kteří zaplňují chrám, rozpoznává v Mariině náruči božské Dítě. Těm, kteří se zříkají světských radostí, dostává se již zde na zemi možnost nahlédnout do radostí, které jsou předzvěstí nebe. Naplněna blažeností z božského daru, hlasitě chválí Boha a stává se jeho nadšenou hlasatelkou. Poslouchej, s jakým nadšením a vděčností představuje všem důvod svého štěstí. Po takovém setkání s Pánem i ona, podobně jako Simeon, ráda opustí tento svět. Také jí Maria přinesla Ježíše jako posilu na poslední cestu. Máš další důvod k důvěře: Jak by mohla tuto mateřskou službu odepřít svým věrným dětem?

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Lk 2,49.

Svatý Jan z Triory

O křesťanství v Číně jsme pojednali docela nedávno v souvislosti s životními osudy bl. Odorika z Pordenone (Světlo 2/2025). Říše středu však byla v centru naší pozornosti již dříve, a sice v medailoncích mučedníků, kteří v této zemi prolili krev pro Krista. Vzpomeňme např. sv. Augustina Zhao Ronga a jeho druhy (Světlo 26/2021) nebo sv. Aloise Versigliu a Kalista Caravaria (Světlo 7/2021). Tentokrát bude řeč o františkánském mučedníkově sv. Janu z Triory.

Stopy františkánských sandálů se v dnešní Číně objevují od první poloviny 13. století. Tehdy sem coby legát papeže Inocence IV. (s poselstvím ke dvoru mongolského chána, jehož území zahrnovalo i podstatnou část Číny) zavítal v doprovodu svých řádových spolubratrů, mj. Benedikta Poláka, jeden z druhů sv. Františka z Assisi – P. Jan Carpini. V další etapě jsou menší bratři sv. Františka reprezentováni zejména prvním pekingským arcibiskupem Janem z Montecorvina (†1328) a nám již známým bl. Odorikem z Pordenone.

Misie zde konali také dominikáni a později jezuité. Jejich bohulibé úsilí procházelo úspěchy i neúspěchy, vzestupy i pády, přízní i nepřízní mocných. První velká řada misí proběhla v 16. století a samozřejmě s tím souvisí proudy krve mučedníků. Mezi anonymními mučedníky, o nichž třeba ani nevíme, se jako první známý a církví uznaný martýr nachází španělský dominikán sv. František Fernandez de Capillas, jenž položil život pro Krista v roce 1648. I poté strádala období relativního klidu časy pronásledování. Jedno takové vypuklo během vlády císaře Jiaquinga. Osudově zasáhlo rovněž sv. Jana z Triory.

František Maria Lantona, jak se původně jmenoval, se narodil 15. března 1760 v Trioře, městě v severozápadní Itálii. Studoval u barnabitů a někdy v sedmácti letech se doslechl o sv. Leonardu z Porta Maurizia (1676–1744, viz Světlo 47/2019), františkánském lidovém misionáři, nazývaném též „největší misionář století“. Celým srdcem zatoužil být jako on. Odešel proto do Říma a v klášteře Panny Marie Ara Coeli byl přijat do řádu. Hnědý hábit františkánů-observantů začal nosit v klášteře sv. Bernardina v Orte a s ním i řádové jméno Jan. Vystudoval teologii a poté přijal kněžské svěcení.

Nejprve vyučoval filosofii v Tivoli a teologii v Tarquinii. O tom, že je pro řád přínosem, svědčí jeho několikery úřad kvardiána, kterým sloužil postupně v řadě klášterů. Tak jako jeho vzor sv. Leonard byl P. Jan vynikajícím řečníkem. Často se stávalo, že po svém kázání musel trávit hodiny ve zpovědnici, neboť posluchači byli vyslechnutými slovy tak pohnuti, že zatoužili po okamžitém smíření s Bohem.

Toužil však jako jeho vzor hlásat slovo Boží na misiích v Číně a na rozdíl od sv. Leonarda mu to bylo dopřáno. Představení jeho žádosti vyšli vstříc, a tak

Svatý Jan z Triory

roku 1798 opustil P. Jan Řím a vydal se na Dálný východ.

Ale než dorazil do samotné Číny, pobyl dva a půl roku v portugalské kolonii Macao, kde se pilně učil jazyk, poznával zvyky a vpravoval se do čínského způsobu myšlení. Již zde si svým dobrým srdcem získal přízeň velkého množství obyčejných lidí.

Poté již vyrazil na své misijní území, jímž se mělo stát Lian-tain v provincii Hu-nan. V té době ještě zvolna dohasínal jeden z protikřesťanských požárů, jehož plameny strávily zejména ve vnitrozemí mnoho vyznavačů Krista Ježíše. Těm přeživším se nedostávalo kněží, neboť duchovní byli dílem vybiti, dílem vyhnáni ze země pryč. Budoucí světec se o jejich situaci dozvěděl a rozhodl se ulevit jim v jejich duchovním hladu. V utajení se dostal do Kiang-si, kde žilo pár tisíc katolíků. Osm let (1804 až 1812) vedl toto stádečko v neustálém přísném utajování, poněvadž císařovi nohsledi si nedopřávali odpočinku a slídili po Kristových věrných.

Platil totiž dekret císaře Jiaquinga z roku 1805, otevřeně namířený proti katolíkům. Dva další následovaly o šest let později a týkaly se bohoslovců a kněží. A pak zde byl dekret z roku 1813 odpouštějící čínským katolíkům, kteří by se zřekli Krista a vrátili by se k víře svých předků, avšak krutě postihující ty, kteří odmítali

Triora, město v severozápadní Itálii

li renegáty se stát. P. Jan tudíž žil v neustálém napětí, na druhou stranu však plně odevzdán do vůle Boží – jako jediný kněz na nepředstavitelně velkém území, ve kterém procházel pěšky a v přestrojení, den co den, ježto věřící ho potřebovali...

V Kiang-si by určitě působil déle, avšak jeden jidáš, shodou okolností odpadlý katecheta, ho vydal do rukou čínských vojáků. P. Janovi se však podařilo v přestrojení za vesničana-rolníka utéct a poté pokračovat ve své obdivuhodné činnosti mezi tajnými katolíky. Sloužil pro ně mše svaté, křtil je, oddával, vyprovázel na smrt.

Když v roce 1815 začala v Číně nová, ještě tvrdší fáze pronásledování, opět jí padly za oběť stovky, ba tisícovky věřících. Tentokrát mezi nimi byl také hrdiný františkánský kněz z Triory.

Zradou se krátce po odsouzení své poslední mše svaté dostal do zajetí především vojáků jistého mandarína, s ním i deset laických věřících, které v temné kobce povzbuzoval na duchu. Celých šest měsíců byl držen v temné díře, kterou opouštěl pouze, když ho vedli na mučení. Mimořádně rafinovanými způsoby mučení ho nutili pošlapat kříž, ale to on pokaždé odmítl. Bez přestání prosil Pána, aby vytrval a nezradil ho, aby mu dával sílu. Bůh ho vyslyšel a dával mu sílu až do 7. února 1816 – a nejvíce právě tohoto dne.

Tehdy byl totiž vyveden ven a pověšen na kříž. Když vyslechl poslední nabídku k záchraně života za cenu zrady Spasitele, odmítl. Proto ho vězňatelé přímo na kříži zardousili. Ještě cestou na popraviště podle zvyku čínských křesťanů pětkrát padl na zem a poklonil se Bohu, aby veřejně vydal svědectví o své neochvějně víře a o tom, že se jí nebojí vyznávat ani v této chvíli. Před smrtí měl jen jediné přání – aby se mohl pokřizovat.

Tělesné ostatky P. Jana se podařilo dostat do katedrály sv. Pavla v Macau, odtud později do baziliky Panny Marie Ara Coeli do Říma. Tam, kde stál v Molini di Triora jeho rodný dům, dnes stojí jemu zasvěcený kostel.

Papež Lev XIII. ho blahorečil 27. května 1900 a papež Jan Pavel II. svatořečil 1. října 2000 – ve skupině 120 mučedníků, kteří pro Pána položili život v Číně. Jejich společná liturgická památka se slaví 9. července.

Církev musí stejně jako v prvních dobách hlásat evangelium všem národům

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

zjevují tajemství království, skrytá před moudrými (srov. Mt 11,25).

Svým „ano“ – když Maria souhlasí a říká andělovi: „ano, ať se stane vůle Páně“ a přijímá, že bude Ježíšovou matkou –, jako by říkala Bohu: „Tady jsem, jsem tabulka na psaní: ať písař píše, ať se mnou učiní, co chce Pán všech věcí.“⁽¹⁾ V té době lidé psali na voskové tabulky; dnes bychom řekli, že Maria se nabízí jako čistý list, na který může Hospodin napsat, co chce. Mariino „ano“ andělovi – napsal jeden známý exegeta – představuje „vrchol veškerého náboženského chování před Bohem, neboť vyjadřuje nejvyšším způsobem pasivní dispozici spojenou s aktivní připraveností, nejhlubší prázdnotu, která doprovází největší plnost“⁽²⁾.

Zde tedy vidíme, jak je Matka Boží nástrojem Ducha Svatého v jeho díle posvěcení. Uprostřed nekonečného množství slov, která se říkají a píší o Bohu, církvi a svatosti (a která jen málokdo, pokud vůbec někdo, dokáže přečíst a pochopit v plném rozsahu), navrhuje jen dvě slova, která může každý, i ten nejprostší, vyslovit při jakékoli příležitosti: „Zde jsem“ a „staň se“. Maria je ta, která Bohu řekla „ano“, a svým příkladem a přimlouvou nás vybízí, abychom mu i my řekli své „ano“, kdykoli stojíme před úkolem, který je třeba vykonat, nebo před zkouškou, kterou je třeba překonat.

Ve všech dobách svých dějin, ale zvláště v této chvíli, se církev nachází v situaci, v jaké bylo křesťanské společenství po Ježíšově nanebevstoupení. Má hlásat evangelium všem národům, ale čeká na „moc shůry“, aby tak mohla činit. A nezapomínejme, že v té době, jak čteme ve Skutcích apoštolů, byli učedníci shromážděni kolem „Marie, matky Ježíšovy“ (Sk 1,14).

Je pravda, že spolu s ní byly ve večeradle i další ženy, ale její přítomnost je mezi všemi jiná a jedinečná. Mezi ní a Duchem Svatým existuje jedinečné a navěky nezničitelné pouto, kterým je samotná osoba Krista, „počatého z Ducha Svatého a narozeného z Panny Marie“, jak ří-

káme ve Vyznání víry. Evangelista Lukáš záměrně zdůrazňuje shodu mezi sestoupením Ducha Svatého na Marii při zvěstování a jeho sestoupením na učedníky o Letnicích, přičemž v obou případech používá některé shodné výrazy.

Svatý František z Assisi v jedné ze svých modliteb zdraví Pannu Marii jako „dceru a služebnici nejvyššího Krále nebeského Otce, matku nejsvětějšího Pána Ježíše Krista, nevěstu Ducha Svatého“⁽³⁾. Dcera Otce, matka Syna, nevěsta Ducha Svatého! Jednoduššími slovy by nebylo možné znázornit Mariin jedinečný vztah k Trojici.

Jako všechny obrazy, ani tento o „nevěstě Ducha Svatého“ bychom neměli absolutizovat, ale chápat ho pro množství pravdy, kterou obsahuje, a to je pravda velmi krásná. Ona je nevěstou, ale ještě předtím je učednicí Ducha Svatého. Nevěsta a učednice. Učme se od ní být poslušní vnuknutím Ducha, zvláště když nám navrhuje „rychle vstát“ a jít pomoci někomu v nouzi, jak to udělala hned poté, co ji anděl opustil (srov. Lk 1,39). Děkuji!

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Origenes, *Komentář k Lukášovu evangeliu*, phramm. 18 (GCS 49, s. 227).

⁽²⁾ H. Schürmann, *Das Lukasevangelium*, Freiburg in Br. 1968: překlad ital. Brescia 1983, s. 154.

⁽³⁾ *Fonti Francescane*, Assisi 1986, č. 281.

Obětování Páně

K historii svátku

Je to prastarý svátek. V Jeruzalémě se slavil již ve 4. století jako svátek mariánský. Císař Justinián zavedl tento svátek r. 542 také v Cařihradě a na východě říše. Brzy nato byl svátek zaveden i v Římě. Tam tímto svátkem Světla dostal křesťanský charakter dosavadní pohanský smírný světelný průvod. Je to jeden z ojedinělých případů inkulturace. Pohanské obyčeje se zpravidla nepřijímaly. Svíce se svítí od 10. století. Je symbolem Krista a jeho božského života v nás. Při svěcení se používalo tří modliteb – za zdraví těla, za spásu duše a za radost z božské milosti. Později byly přidány další dvě modlitby. Ve čtvrté se prosilo o světlo Ducha Svatého a v páté o pravé poznání Boha a Boží lásky. Od liturgické reformy v roce 1962 začíná slavnost svěcení svící v předsíni nebo v jiném vedlejší kostele a modlí se jen jedna modlitba, ve které se prosí o Boží vedení na cestě ke světlu víry. Následuje průvod do kostela a slavnost mše svaté. Při průvodu se zpívá Simeonovo kantikum:

Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka v pokoji, protože mé oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu. (Lk 2,29–32)

Starší vstupní antifona, kterou je možno také použít, si více všimá Panny Marie:

Vyzdob svou síň, Sione, a přivítej Krista Krále. Pozdrav Marii, bránu nebes. Ona nese Krále slávy, Krále nového světla. Pohleď na Pannu: na svých rukou nese Syna zplozeného před jitřenkou. Simeon jej bere na své lokty a oznamuje národům: Toto je Pán života i smrti a Spasitel světa.

Na některých místech obětují věřící své svíce v chrámě, kde pak hoří na oltářích během roku při bohoslužbách. (U nás si věřící odnášejí posvěcené svíce do svých domovů. Bylo zvykem rozsvěcovat je při bouřích s prosbou o Boží ochranu. Proto se jim říká hromničky a svátek dostal název Hromnice. – pozn. překl.)

Podle Mojžišova zákona musel být Ježíš jako prvorozený syn 40 dní po narození přinesen do chrámu a obětován Bohu. Pak jej otec koupil zpět za dvě třetiny své

měsíční mzdy. Tím se Josef, který nebyl Ježíšovým otcem, stal jeho adoptivním otcem a pěstounem, jak to doporučil anděl. (srov. Mt 1,20)

Tento svátek Světla byl od počátku vlastně dvojím svátkem. Na Východě stál v centru pozornosti Kristus a svátek dostal název *Hypopante* – svátek Setkání s Pánem, přičemž se myslelo na skutečnost, že Ježíš se tu zjevil jako světlo pohanům i židům. O Vánocích zářilo světlo v temnotách jen pro malý počet. Nyní Maria vkládá Krista do našich rukou a církve jde vstříc Pánu jako jeho ozdobená nevěsta a přijímá z Mariiných rukou vtělené Milosrdenství.

V Jeruzalémě a na Západě se slavil tento svátek jako mariánský. To se opírá rovněž o biblický základ. Podle židovského zákona musela matka čtyřicet dní po narození syna a osmdesát dní po narození dcery zůstat doma a pečovat o dítě. Nesměla vycházet na veřejnost a byla podle židovských představ nečistá. Pak navštívila chrám, děkovala Bohu za narození dítěte a přinesla oběť očišťování: beránka a holubici; byla-li chudá, dvě holoubata. Proto se tento svátek jmenoval původně *Očišťování Panny Marie*. Poslední liturgická reforma změnila charakter svátku na svátek Páně. Pavel VI. při změně zdůrazňuje, že „obsah svátku může být plně vyčerpán připomínkou Syna spolu s Matkou. Oba, Syn i Matka, zjevují tajemství spásy, kterou Kristus dokonává v těsném spojení s Marií jako Matkou trpícího Služebníka.“ (*Marialis cultus*) Svátkem Obětování Páně definitivně končí vánoční okruh.

Tam, kde se Vánoce slaví až 6. ledna, případně čtyřicátý den očišťování na 14. února. To je také svátek sv. Valentína. Lidový obyčej darovat tento den květiny souvisí s tím, že v jedné z antifon se zpívá o Kristu jako o Ženichovi, který je očekáván s květinami a šperky. Svátek sv. Valentína pochází z Francie, neboť Galie byla původně pod vlivem Východu a slavila Vánoce až 6. ledna.

Teologie svátku

Jako svátek Krista je 2. únor obdobou svátku 6. ledna – Zjevení Páně. Kristus je Simeonovým proroctvím zjeven jako Me-

Freska Obětování Ježíše v chrámu od bratří Giovanniho a Giovanniho Battisty Carloneových, 17. stol., Basilica della Santissima Annunziata del Vastato, Janov, Itálie

siáš a Spasitel pohanům i židům. Nově narozený Pán se objevuje v chrámě a stojí poprvé tváří v tvář zástupci Starého zákona. Podřizuje se židovským obyčejům a zákonům. Maria a Josef jej obětují v chrámě. Simeon jej uznává za světlo pohanů a za znamení, které bude k pádu i ku povstání mnohých v Izraeli a kterému bude odpíráno. (srov. Lk 2,29nn) Co zůstává kněžím skryto, to se otevírá před Simeonem, protože je malý a pokorný: božské tajemství Mesiáše. Začíná drama, Jeruzalém nepoznává dobu svého navštívení ani to, co je mu ke spáse, jak později vyznává Ježíš. Starý zákon je tím odsouzen k odumírání. Ježíš ustanovuje novou smlouvu, která není zbudována lidskou silou, ale božskou mocí Vykupitele. Ale i dnes před ním mnozí zavírají uši a oči, nechtějí poznat Pána. Jsou zesvětštili, sebejistí, uzavření pro křesťanství a rozumí jen svému myšlení a chtění. Spásu může přijmout jen ten, kdo je pokorný jako Simeon a Maria. Před moudrymi je to skryto, prostým naopak zjeveno, jak říká Ježíš. (srov. Mt 11,25)

Svět sám je pro člověka neprůhledný a tmavý, člověk se v něm cítí cizí a bez domova. Ohrožuje jej nouze a smrt, odloučenost od Boha a hřích. Kristus se zjevuje ve světě jako světlo, které dává směr našemu životu. Ježíšovo poselství o milujícím Otci v nebesích, jeho život jako Spasitele, který se za nás vydává jako Bůh a člověk, nám zajišťuje bezpečí a naději. To je poselství svátku Světla, to je jeho radostné poselství spásy.

Současně nám tento den stává před oči Marii, která nám o Vánocích dala světlo, jež může osvitit temnotu světa. O Hromnicích, čtyřicet dní po porodu, putuje se srdcem plným odevzdanosti a péče do chrámu, do Otcova domu, aby Syna představila Bohu a vrátila mu, co mu od věčnosti náleží. O tomto tajemství rozjímáme také ve čtvrtém tajemství radostného růžence – *kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala*. Svatý Bernard popisuje tento svátek v modlitbě: „Obětuj, svatá Panno, svého Syna a požehnaný plod svého života Pánu. Obětuj k našemu smíření svatou Hostii, ve které má Bůh zalíbení.“

Syn, kterého Maria odevzdává, je tím Synem, jehož nám předtím dal Otec v nebesích (srov. Řím 8,3), když jej poslal na svět, aby přijal lidské tělo. Nyní přijímá Otec svého Syna zpět v nové podobě jako Boha a člověka a přijímá jej z rukou Marie a Josefa. Nyní zbývá, aby se naplnilo to, co má Syn jako Vykupitel dokonat obětí kříže. Maria jej bude doprovázet a jako bolestná Matka bude stát pod křížem se srdcem proboděným mečem bolesti, jak to předpovídá Simeon. (srov. Lk 2,35)

Jsou lidé, kteří v sobě nesou jaro. V jejich blízkosti vítězí radost a důvěra, protože mají v sobě bohatství, které není z tohoto světa. Čtyři takové postavy potkáváme v chrámě: Annu, Simeona, Marii a Josefa. Všichni náleží ke zbožným v zemi, kteří očekávají spásu Izraele nikoliv jako politickou záležitost, nýbrž jako Boží dar na odpuštění hříchů. Ze všech vyzáruje radost, důvěra a rozhodnost. Maria je tak naplněna milostí, že v protikladu k Evě představuje nového člověka, nové stvoření, tak jak je chce Bůh. Ukazuje nám, jak máme jakožto křesťané smýšlet, jednat a milovat, abychom odpovídali milosti, které se nám ve křtu dostalo.

Z Der Fels 2/97 přeložil a upravil -lš-

Nigérie je pro křesťany nejnebezpečnější zemí světa

Podle nejnovější zprávy organizace *Open Doors* byla Nigérie v roce 2024 zemí s největším počtem zabitých a unesených křesťanů.

Zpráva, která byla zveřejněna 15. ledna 2025, uvádí, že v roce 2024 bylo v Nigérii zabito 3 100 křesťanů a 2 830 jich bylo uneseno, což je mnohem více než v jiných zemích ve stejném roce. Zemí s největším počtem zatčených křesťanů v roce 2024 byla Indie, jednalo se o 2 176 osob. Nejvíce útoků na křesťanské kostely nebo budovy zažila Rwanda, a to celkem 4 000 útoků.

World Watch List organizace *Open Doors* potvrdil, že pronásledování křesťanů v roce 2024 nadále rostlo v „absolutních číslech“ mezi přibližně 100 zeměmi, které skupina monitorovala, přičemž 13 zemí bylo zařazeno do „extrémní úrovně“ pronásledování křesťanů. Organizace také odhaduje, že více než 380 milionů křesťanů na celém světě zažilo přinejmenším „vysokou míru“ pronásledování a diskriminace kvůli své víře.

Nigérie, Severní Korea, Somálsko, Jemen, Libye a Súdán jsou ve zprávě uvedeny jako 6 zemí, kde v roce 2024 docházelo k největšímu pronásledování křesťanů. Eritrea, Pákistán, Írán, Afghánistán, Indie, Saúdská Arábie a Myanmar uzavírají první třináctku zemí, které jsou klasifikovány jako země s „extrémní“ mírou pronásledování křesťanů.

Cristian Nani, ředitel italské pobočky organizace *Open Doors*, k vydání *World Watch List 2025* uvedl: „380 milionů křesťanů na světě nemá základ-

ní lidské právo věřit tomu, čemu chtějí. Kolik dalších zabitých, vysídlených, zneužívaných a vězněných křesťanů musíme ještě napočítat, než se náboženská svoboda dostane do centra veřejné debaty?“

„Za 32 let výzkumu zaznamenáváme neustálý nárůst protikřesťanského pronásledování v absolutních číslech,“ dodal Nani. „Rok 2024 je opět rekordním rokem netolerance: každý sedmý křesťan je kvůli své víře diskriminován nebo pronásledován. Je nezbytné, abychom se ve veřejné debatě vrátili k tématu náboženské svobody.“

Organizace *Open Doors*, která pomáhá pronásledovaným křesťanům ve více než 70 zemích světa, sestavuje svůj každoroční *World Watch List* na základě informací od místních sítí, národních výzkumníků, externích odborníků a týmu analytiků. Při sestavování žebříčku tato skupina analyzuje tlak na život křesťanů v pěti oblastech: soukromý, rodinný, komunitní, církevní a veřejný život. Násilí je v analýze přidáno jako samostatný prvek.

Nigérie se od roku 2009 potýká s muslimským extremistickým násilím páchaným skupinami jako Boko Haram, které pronásledují křesťany, někdy je unášejí kvůli výkupnému a v některých případech je zabíjejí. Poslední zpráva organizace *Pomoc církvi v nouzi* sice uvádí, že počet únosů katolických duchovních a řeholníků v Nigérii se v roce 2024 snížil, i tak ale zůstává pro křesťany nejnebezpečnější zemí světa.

Zdroj: CNA, www.cirkev.cz (Redakčně upraveno)

Zveme Vás na
DUCHOVNÍ OBNOVU PRO ADORÁTORŮ A ŠIROKOU VEŘEJNOST
s P. Miloslavem Kabrdou od 10. do 14. února 2025
v cisterciáckém klášteře Vyšší Brod.

Informace a přihlášky na tel. 731 695 011,
e-mail: recepce@klastervyssibrod.cz.

Podzemní svět před branami Říma (3 - dokončení)

Priscilliny katakomby

V severní části Říma, na antické solné cestě *Via Salaria* se tedy nacházejí *Priscilliny katakomby*, které byly znovu objeveny v 16. století. Jsou také nazývány „královna katakomb“, a to plným právem, neboť jako jedny z nejstarších katakomb skrývají mimořádné skvosty. Více než 13 kilometrů dlouhé podzemní chodby, které jsou umístěny nad sebou ve dvou poschodích a sahají až do hloubky 20 metrů, byly vytvořeny mezi 2. a 5. stoletím a celkem se v nich nachází přibližně 44 000 hrobů.

Katakomby byly pojmenovány podle římské šlechtičny Priscilly, která žila kolem roku 200 a pocházela z významné senátorské rodiny Aciliových. Prameny vzpomínají jistého Mania Acilia Glabria, jenž byl v roce 91 konzulem a byl odsouzen císařem Domiciánem. To naznačuje, že Priscilla pocházela z rodi-

ny s křesťanskými kořeny a pokračovala v jejich šlechetnosti a velkodušnosti. Rodina Aciliových vlastnila rozsáhlé pozemky za hradbami města Říma. Jeden z pozemků, kde již byli pochováni příslušníci této senátorské rodiny, darovala Priscilla tehdejší křesťanské obci. O tom svědčí nápisy, kde je vzpomenua jistá *Priscilla clarissima foemina*, tedy „Priscilla, výjimečně úctyhodná žena“, a též cestovní deníky poutníků z onoho období.

„Zakladatelka“ katakomb se často zaměňuje se sv. Priscillou, která spolu se svým manželem Akvilou patřila k první církevní obci v Římě, ale na základě dekretu, který vydal císař Klaudius v roce 49, byla z Říma vyhnána. Jak se v 18. kapitole *Skutků apoštolů* uvádí, setkal se s nimi poprvé Pavel v Korintu, kde žili v exilu. Avšak Priscilla ze senátorské rodiny, která zemřela počátkem 3. století, umožnila darováním pozemku také chu-

dým občanům Říma bezplatně, ale stále ještě důstojné pohřbení jejich zesnulých. Stejně jako *Domitilliny katakomby* vznikly i Priscilliny díky soukromé iniciativě ženy, což vypovídá o šlechetnosti a dobročinnosti křesťanských žen v prvních křesťanských komunitách.

Po schodišti se sestupuje do starých podzemních chodeb, kde po obou stranách úzké uličky je vidět nad sebou umístěné výklenky, tzv. *loculi*, do nichž pohřbívali mrtvé. Dnes jsou výklenky otevřené a prázdné. Tyto hroby byly kdysi těsně uzavřeny mramorovými či cihlovými tabulemi a vápennou maltou. Nápisy v řečtině anebo v latině na tabulích prozrazovaly jméno zemřelého a datum jeho smrti, *dies natalis*. Často tam byly vyryty také raně křesťanské symboly jako ryba, kotva, alfa a omega nebo monogram Krista. Římské katakomby jsou tedy zřídlem raně křesťanského umění. První poschodí, které se nachází 5 metrů pod zemí a momentálně je jako jediné přístupné veřejnosti, je starší než druhé a – stejně jak z archeologické, tak i z umělecké stránky – je mnohem zajímavější. Nachází se zde doširoka rozvětvený, fascinující labyrint nepravidelných chodeb s rozšířenými prostory a hrobkami, z nichž mnohé jsou zdobeny freskami. Druhé poschodí (20 metrů pod zemí) má zcela jiný půdorys. Sestává z přísně seřazených, pravidelných chodeb, jež dodnes nejsou archeology úplně odhaleny.

Návštěvník katakomb rychle objeví rozdíl mezi různými způsoby pohřbívání. Nejčastější jsou vzpomenué *loculi*.

Freska *refrigeria* v Řecké kapli (foto © Papežská komise pro sakrální archeologii)

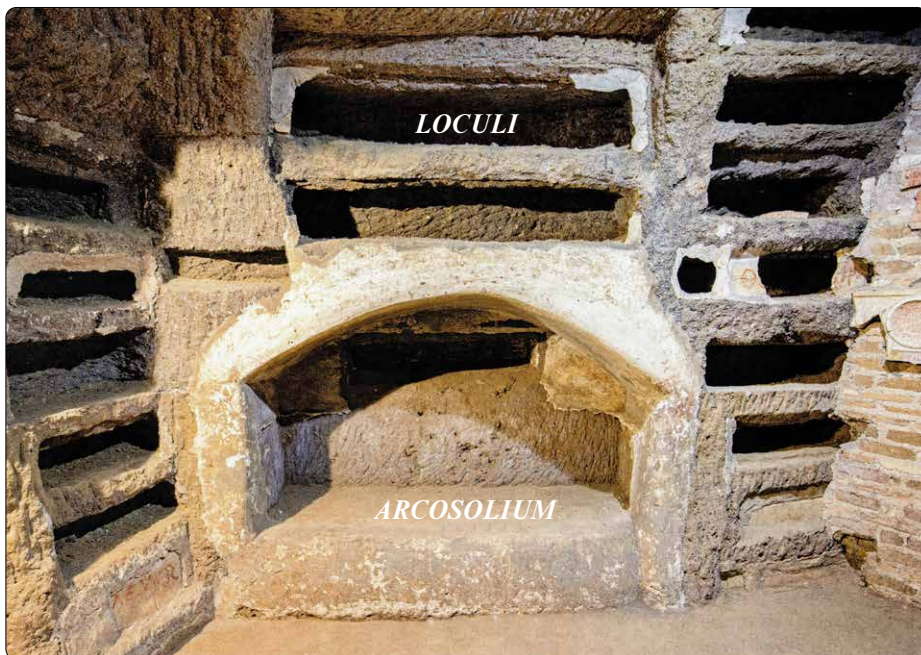
Kryptoportikus (foto © Papežská komise pro sakrální archeologii)

Tyto hrobové výklenky jsou na naše poměry nápadně krátké, protože lidé v té době byli mnohem nižší postavy než my dnes. Početné hroby s poloviční délkou svědčí o vysoké úmrtnosti dětí.

Přitom se zde nacházejí větší, umělecky vypracované hrobky bohatých křesťanských rodin ve formě malých místností či cel, tzv. *cubiculum* (kubikulum). Vnímavému pozorovateli neunikne, že v blízkosti očividně významných hrodek je také větší počet *loculi*. Jelikož se zde nezachovaly žádné hrobové tabule s nápisy, poukazuje tento zvýšený počet hrobů okolo jednoho místa na fakt, že právě tady byl pochován některý významný mučedník. Obzvláště je třeba vzpomenout tzv. *kryptoportikus* (skryté sloupořadí v římské architektuře), využívaný většinou v parných letních obdobích. Zde tvoří jednu z nejstarších částí katakomb, jež patřila k domu senátorské rodiny Aciliových a původně se využívala k pohřbívání nejbližší rodiny a později i širšího okruhu známých. Na tuto část je napojena bohatě vymalo-

Pokud byly hroby označeny, text obsahoval jméno, dobu života v rocích, měsících a dnech, jakož i datum pohřbení, které obvykle odpovídalo datu úmrtí. Toto datum bylo mimořádně důležité, pro křesťany den smrti vůbec nebyl žádným „dies nefastus“ (nešťastný den) jako pro pohany (ti na náhrobní kámen nikdy neuváděli datum smrti), ale byl pro ně dnem zrození k novému životu. Příbuzní si tento den a své zesnulé připomínali každý rok symbolickou hostinou, slavili tzv. refrigerium.

*Loculi a arcosolium, Priscilliny katakomby
(foto © Papežská komise pro sakrální archeologii)*

vaná *Řecká kaple*, která dostala své jméno podle dvou řeckých nápisů, ale nikdy jako kaple nesloužila. Zde se shromažďovali křesťané k hostině, která se na počest zemřelého konala ve výroční den jeho smrti. Tento zvyk převzali z pohanského zvyku *refrigerium*.

Cubiculum Zvěstování (foto © Papežská komise pro sakrální archeologii)

Tak jako ve všech podzemních pohřebištích v okolí Říma, byl i zde pochován nespočet mučedníků z dob pronásledování křesťanů prvních staletí. Mezi nimi byli bratři *Felix* a *Filip*, synové významné mučednice *Felicity*. Na cihlové dlaždici jednoho hrobu bylo napsáno jméno *Filomeny*, jež byla pravděpodobně státa v době pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána a která byla po staletí uctívána poutníky, ale i papeži. Uctíval ji rovněž svatý farář z Arsu Jan Maria Vianney. Ale ještě významnější jsou hroby *sedmi papežů*, kteří chtěli mít poslední místo odpočinku v blízkosti mučedníků.

Návštěvník Priscilliných katakomb může obdivovat skutečný umělecký skvost, nejstarší vyobrazení Panny Marie s Ježíškem (kolem roku 230–240). Všechny fresky – starozákonní vyobrazení Abrahámovy oběti, tři mladíků v ohnivě peči či novozákonní obrazy zvěstování, tři králů nebo Dobrého pastýře – to všechno nám mnoho napoví o první církevní obci Říma, o její pevné víře ve vykoupení a zmrtvýchvstání.

Kdo sestoupí do katakomb a nechá na sebe působit poselství našich křesťanských předků, opustí toto místo posílen ve víře a s novou nadějí. Mons. Pasquale Iacobone, prezident Papežské komise pro sakrální archeologii, vyjádřil v jednom interview v květnu 2024 přesvědčení:

„Katakomby odjakživa patřily k nejdůležitějším a upřednostňovaným cílům jubilejních poutí. Ale myslím si, že v Jubilejním roce 2025, který má téma »Poutníci naděje«, budou mít ještě větší význam, protože v katakombách se setkáváme nejen s prvními stopami křesťanských poutí, jak o tom svědčí početné grafity zhotovené poutníky, kteří přicházeli do Říma ze všech částí Středomoří a též z Itálie, ale i s památkou na svědky naděje, mučedníky, které bychom měli uctívat rovněž jako svědky naděje pro dnešní dobu.“

*Z Vítězstvo Srdca 160/2024
přežil a upravil -dd-*

Proč poklekáme

Když člověk klečí, neznamená to, že je ponížován, naopak: „Nikdy není člověk větší, než když klečí,“ řekl *bl. Jan XXIII.*

Klečení je výrazem víry. Proto slepý od narození v Janově evangeliu vyjádřil svůj vnitřní postoj víry tím, že padl před Ježíšem na kolena se slovy: „Věřím, Pane.“ (Jan 9,38)

Klečení je výrazem úcty: „Pokleknutí znamená, že i srdce se sklání v úctě před Bohem. Kdo má pokorné smýšlení, cítí se malým. Proto i jeho postava se snižuje. Snižuje se tím hlouběji, čím větší je ten, před kterým pokleká.“ (*Romano Guardini*)

Pokleknutí je vyznání: Je to nejen správné, ale je to povinnost pokleknutím reagovat na ležerní, bezostyšný, ano, domýšlivý způsob, jakým dnes často lidé stojí před Nejsvětější svátostí!

Hlasy církevní vrchnosti

Jan Pavel II.: „Proto je každé vyznání úcty, každé pokleknutí před Nejsvětější svátostí tak důležité, protože je výrazem víry a lásky ke Kristu.“

„Před Bohem můžeme zaujmout jen jeden postoj, a to je postoj pokorného a radostného klanění na kolenou.“

„Jako znamení klanění je třeba zachovávat úctyhodnou praxi klečení.“

Kardinál Josef Ratzinger: „První krok, jak se uchránit před nadvládou model, je opět získat ducha úcty. Kdo se neklaní Bohu, brzy propadne modlám!“

„Není to ani dnes nic proti lidské důstojnosti, svobodě a velikosti, pokleknout v úctě, klanět se Kristu a oslavovat ho!“

„Před Bohem není člověk jen duch, ale také tělo. Proto je tak důležitý i jeho tělesný postoj: padnout na kolena!“

„Ústřední postoj při klanění, kterému bohužel stále více hrozí, že vymizí, je na kolenou. My přece víme, že na kolenou prosil náš Pán i Štěpán a Pavel.“

Co říká Písmo svaté?

„Když Šalomoun (na kolenou před králem nebes a země) vyslovil zásvětnou modlitbu, zvedl se z místa, kde klečel, a zvedal ruce k nebi.“ (1 Král 8,54)

„Já jsem Bůh! – A nikdo jiný! ... Každé koleno se musí sklonit přede mnou!“ (Iz 45,22–23)

„Tu celé shromáždění prosilo Boha otců a vrhlo se na kolena.“ (1 Par 29,20)

„Ježíš kráčí po moři. Apoštolové mají strach. Ježíš: »Já jsem to, nebojte se!« Petr jde za ním, ale za silného větru dostal strach a začal tonout. Ježíš mu podal ruku a zachytil ho. Pak vstoupili na loď. Ti, kteří byli na lodi, však padli na kolena: »Ty jsi opravdu Boží Syn!«“ (srov. Mt 14,25–33)

„K Ježíši přistoupil jeden muž, padl před ním na kolena a prosil: »Pane, smiluj se nad mým synem, který velice trpí.«“ (Mt 17,14–15)

„Při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno, na nebi, na zemi i v podsvětí.“

(Flp 2,10)

„Jeden malomocný přišel k němu, padl před ním na kolena a prosil: »Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.«“ (Mk 1,40)

„[Pavel] poklekl a modlil se s nimi.“ (Sk 20,36)

„Když Petr poklekl a pomodlil se, mohl probudit Tabitu k životu.“ (srov. Sk 9,40)

„[Mudrci] vstoupili do domu, našli matku a dítě, padli na kolena a klaněli se mu.“ (Mt 2,11)

„Při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno, na nebi, na zemi i v podsvětí.“ (Flp 2,10)

Ve Zjevení sv. Jana padne na kolena čtyřadvacet starců před tím, který sedí na trůně, klaní se mu a složí před ním svou korunu (srov. Zj 4,10; Zj 7,11; 11,16).

„Pojďme, poklekněme před svým tvůrcem Hospodinem, neboť on je náš Bůh.“ (Ž 95,6)

Svědectví církevních Otců

Eusebius: „Apoštol Jakub nejedl maso a nepil žádný alkohol. Nejčastěji ho viděli, jak klečí a modlí se za lid a za odpuštění. Pro tento jeho příklad mu říkali »Spravedlivý«.“

Origenes: „Dále je třeba vědět, že klečení je nutné, protože slouží k vyjádření postoje toho, kdo se pokořuje a podřizuje.“

Dionysius Areopagita: „Pokleknutí znamená úplnou podřízenost a odevzdanost Bohu, přetvoření podle Božího obrazu.“

Augustin: „Když se tělo sklání, pak i v srdci se pocit pokory buďto probouzí, nebo posiluje, je-li již přítomen.“

Tertulian: „Neklečete nebo nepokleknout znamená úchylku. Protože se nyní tato úchylka s takovou houževnatostí brání, kéž dá Bůh svou milost, aby se lidé varovali pohoršení.“

Papež Lev Veliký: „Jistě si při tomto pohledu připomeneme spásonosné utrpení, padneme na kolena a klaníme se.“

Makarius Egyptský: „Zbožný člověk se často uchyluje k modlitbě, pokleká na kolena a jeho duch vstupuje do stavu slastiplného klidu.“

Efrém Syrský: „Když byli Ninivští na základě svého pokání zachráněni, sklonili kolena k modlitbě.“

Theodoret z Kypru vypráví o jednom jáhnovi, který byl svěcen na kněze: „Ihned sklonil kolena – a čekal na přijetí milosti. Biskup na něho vložil ruce.“

Svědectví svatých

Abychom jmenovali jen některé:

Bratr Konrád: Pro bratra Konráda, vrátného v klášteře Altötting, byla Nejsvětější svátost otevřeným nebem. Říkal: „Můj život spočívá v lásce a utrpení, v úžasu klanění a obdivu nad bezmeznou láskou k nám tvořím. I při svých mnoha zaměstnáních jsem o to více vnitřně spojen s Pánem.“ Jeho zbožnost zůstala skryta lidským zrakům. Na otázku, kde vzal tolik síly k mlčenlivému vykonávání tak přísné služby, odpovídá: „Bylo to klanění se obdivuhodné Svátosti na kolenou.“

Maria z Agredy: „Pokleknutí je druh bohopycty, kterou svatí všech dob stále prokazovali.“

Ve světle všech těchto svědectví je zřejmé, proč před Bohem poklekáme...

*Klekám před Tebou,
Pane Ježíši Kriste,
který jsi můj Bůh a Spasitel
a jednou budeš mým Soudcem.
Amen.*

Překlad -lš-
(Redakčně upraveno)

Chléb svaté Zity (7)

Isabella s Paganem si hráli na dvoře. Sedět s maminkou v salónu je dlouho nebavilo. Uprosili ji, aby mohli odejít čekat na Zitu. Matka je chápala. Když byla dítětem, také ji víc lákala hra s hadrovými panenkami v ovocném sadu než vysedávat na pohovce u maminky.

„Dávejte pozor, abyste se nezašpínili,“ nakazovala už do prázdna. Děti rychle vyběhly ven.

Jen co zahlédly Zitu, zahodily hračky a hned se k ní rozběhly. „Pagane, dřevěný koník nepatří na zem, honem ho odnes do pokoje. Isabello, i ty odnes panenku na její místo,“ domlouvala jim laskavě.

Paní Bianca stála v okně. Nikdy jsem ji neslyšela, že by zvýšila hlas. Všechno řeší s takovou vlností, až se stydím. Odešla od okna a vzala do ruky výšivku. Píchla jehlu s hedvábnou nitkou do látky, ale myslí byla u Zity.

Zita ani při sbírání jahod nezahálela. „Děti, víte, kolik zrníček má růženec?“ Isabella zpozorněla a zeptala se: „Co je to růženec?“

„Šňůrka, na které jsou kuličky, říkáme jim zrníčka. Na každém zrníčku se modlí Zdravas, Maria, a když se ho pomodlíme celý, uvijeme Panně Marii věnec z růží,“ odpověděla jí Zita.

„Z takových pěkných, jaké jsou tady?“ ukázalo děvče na záhon růžových růží.

„Mnohem krásnější, protože to jsou nebeské růže, a ty jsou tak krásné, že se to nedá popsat.“

„A kolik jich tam tedy je?“ zeptal se zvědavý Pagano. O růženci, ani o věnci z nebeských růží ještě neslyšel.

„Padesát,“ usmála se Zita.

Pagano se zamyslel. Padesát... To musí být hodně. „Já umím počítat jen do deseti,“ vzdychl.

„Padesát je pětkrát deset.“ Zita prodlužovala čas, chtěla, aby se Pagano zamyslel.

Ukázalo se, že ho zná velmi dobře. Bylo vidět, že Pagano nemlčí proto, že by ho slova o růženci nezajímala, ale v duchu počítal kuličky.

„Mám deset prstů,“ ukázal Pagano otevřené dlaně, „Isabella a ty také, ale to je jen třikrát. Kde vezmeme další?“

Zita se zasmála. „Pagano, to není třikrát, ale třicet.“ Nenápadně ho začala učit počítat do padesáti. Pomáhala si pritom jahodami. Každou jahodu, co vložili do košíku, slovy očíslovala.

„Nyní máme dvacet. Kolik musíme dosbírat, aby jich bylo třicet?“

„Deset!“ vykřikla Isabella šťastná, že tak rychle pochopila novou látku.

„Správně,“ pohladila ji Zita po dlouhých vlasech. „Přidejte k ostatním deset a potom ještě deset a budeme mít dohromady přesně padesát.“ Naschvál se splekla.

„Ne, to bude jen čtyřicet,“ opravil ji Pagano. „Nyní máme dvacet, takže musíme ještě přidat třicet, a až potom jich bude padesát. Potřebujeme hodně jahod, tolik nemáme,“ posmutněl.

„Škoda, mohla mít Panna Maria věnec z jahod,“ zasmála se Isabella.

Zita vytáhla z kapsy zástěry šňůrku s dřevěnými kuličkami a křížkem na konci. „Chcete se naučit modlit růženec?“

„Jaký pěkný náhrdelník,“ obdivovala jej Isabella.

„To je růženec, se kterým se modlí. Nenosi se na parádu. Když se budeš modlit růženec každý den, potom, až přijdeš do nebe, dostaneš nebeský náhrdelník. Bude z perel a drahých kamenů, hezčí, než mají všechny slečny z Luccy dohromady. Ale takový náhrdelník si zaslouží jen ten, kdo neuráží dobrého Boha hříchy. Panna Maria pomůže každému vyprosit odpuštění, když ji bude prosit skrze modlitbu růžence,“ vysvětlila Zita.

Zamyšlené děti se posadily na trávu. Oba přemýšleli, zda náhodou neurazili Boha a neriskují jeho hněv.

„Pojďme se pomodlit!“ navrhl Pagano. Když tehdy nesli Maxima domů, byl na něj našťvaný, že kvůli němu musel přerušit hru, ale mamince se nepřiznal.

„Ano, pojďme,“ přitakala Isabella, neboť ani ona se mamince nepřiznala, že když uviděla Maximovu matku, pomyslela si, že vypadá jako čarodějnice.

Zita se začala modlit. Předříkala Otče náš i Zdravas, Maria a děti se přidaly. Tak moc chtěly odčinit hříchy a vyprosit

si od Panny Marie odpuštění, že se jim modlitba vůbec nezdála dlouhá.

„Nyní zaneseme Marise jahody a naobědváme se, jistě už vám kručí v bříšku,“ poškádlila je Zita, když se domodlili.

Na prostřeném stole v salóně lákala hladové bílá polévka, pečená šunka, omaštěné placky a ovocná šáva. Děti se však místo ke stolu rozběhly k mamince, která seděla u okna s výšivkou v ruce. Už jí chybí jen dodělat poslední vzor a ubrousek bude hotový.

„Mami, mami, že nám koupíš růženec!“ křičeli jeden přes druhého.

Paní Fatinelliiová s údivem odložila nedokončenou práci. „Růženec?“

Děti přikývly a řekly jí vše, co jim před chvílí pověděla Zita.

„I ty dostaneš nebeský náhrdelník, když se ho budeš modlit,“ pohladila ji po ruce Isabella.

Paní Bianca se pousmála. Každý večer se před spaním modlí, ale musela sama sobě přiznat, že modlitba růžence se jí vždy zdá velmi dlouhá.

„Dobře. Až půjdeme do města, oběma vám koupím ten nejkrásnější růženec, jaký uvidím. Ale teď se pojdme najíst.“

„Nemusí být nejkrásnější. Vždyť k modlitbě stačí málo,“ vyhrkl Pagano.

Paní Bianca se udiveně chytila rohu stolu. Taková moudrá a vřelá slova od svého syna rozhodně nečekala.

Paní Fatinelliiová nespokojeně hleděla na Zitu. I když šikovně obstarává práci u jídelního stolu, je poznat, že ji něco trápí.

„Děti, běžte do zahrady a poproste zahradníka, aby nařezal několik růží do vázy!“ Poslala je ven záměrně, aby si mohla promluvit se Zitou o samotě.

Vyčkala, až Zita dokončí práci u stolu. „Zito, pojd' se ke mně na chvílku posadit,“ poklepala dlaní na pohovku.

Zita si sedla na rubínový brokát opatrně, jako by se bála, že ho zašpíní.

„Celý týden jsi jako vyměněná. Co tě trápí?“ Pozorně se na ni zadívala. „Proč chodíš jako tělo bez duše?“

Zita sklopila oči. Tvář ji zrudla. Ne proto, že by se styděla, ale v duši se jí odehrával boj. Když to řekne, může ublížit služebnictvu. Když bude mlčet, zatíží své svědomí a přidá se k cizímu hříchu.

Paní Bianca poznala, že je Zita v rozpacích. „Nebudu na tebe tlačit. Pokud nechceš, nemusíš nic říkat.“

Zita se náhle rozplakala a poklekla na tvrdou podlahu. „Paní Fatinelliová,“ vzdychla a rozpovídala se.

Před týdnem, když byl palác plný hostů, Zita obsluhovala u stolu. Po večeři odvedla děti do pokojů a zůstala s nimi, dokud neusnuly. Až potom zašla do prostorné kuchyně, tvořené dvěma spojenými místnostmi. V jedné se vařilo a pekló, v druhé jedlo služebnictvo.

„Pozdrav Pán Bůh,“ hladová přisedla k ostatním. Někteří ji pozdravili, jiní se však na ni nevráživě podívali.

„Mělas málo, že jsi přišla mezi nás?“ popíchla ji Rebecca, známá svým ostrým jazykem. „Určitě ses dobře najedla pečených kuřat a křepelek, břicho sis nacpala jahodovým koláčem a nyní ses přišla podívat na tu břečku, co jsme dostali za svou práci?“ A nabrala si cibulovou polévku, ke které si ulamovala krajíc chleba.

Zita věděla, že ji provokuje. Závistivé řeči služek z ostatních domů kvůli Maximově záchraně se dostaly i na dvůr jejich pánů, proto jen mlčela.

„Nereptej zbytečně. Dostala jsi tolik, kolik nařídila paní Fatinelliová,“ uklidňovala ji kuchařka Marisa a podala Zitě mísu s polévkou, aby si nabrala.

„Kdybys měla s námi jen trochu soucitu, dala bys nám něco lepšího. Vidím, že ti zbyly dvě křepelky. Proč nám je nedáš?“ brblala Rebecca.

„Ano, má pravdu,“ přidali se ostatní.

„Anebo nám dej do polévky aspoň kousek pečínky,“ navrhl Marise Antonio.

Zita jen mlčky poslouchala debatu u stolu. Nelíbilo se jí, že služebnictvo není spokojené. Místo toho, aby si vážili stravy, kterou dostávají zadarmo, mají ústa plná nadávek.

„Dřeme jako volové a místo pořádného jídla nám dáváš stravu sotva do jednoho zubu,“ třískl Antonio lžičkou do mísy, až polévka vystříkla.

Zita vstala a podala mu svoji. „Najez se, nemám moc hlad.“

„Jen si ji nech. Nakrájím jim křepelky, paní stejně neví, kolik jsem jich upekla,“ řekla kuchařka, ale Zita si už nesedla. Raději odejde s kručením v břichu, než by se prohřešila vůči štědrosti milostivé paní.

„Takže toto tě trápí?“ ujišťovala se paní Bianca, když jí Zita se slzami v očích všechno vyklopila.

Přikývla a utřela si uplakanou tvář. „Paní Fatinelliová, prosím vás, neprozradte mě. Pokorně prosím o odpuštění, netrestejte služebnictvo,“ sepnula ruce.

„Dobře. Nebudu je trestat, ale budu si dávat větší pozor. Nakonec, vždy se vše prozradí,“ usmála se paní Bianca a poslala ji za dětmi.

6. KAPITOLA

Malá otrokyně

Otevřeným oknem zavál do pokoje podvečerní vánek. Lehounká bílá záclona se zatřepala a vyrušila mouchu tiše odpočívající na parapetu.

Paní Fatinelliová držela v ruce dřevěné paličky a šikovnými pohyby nabírala přízi. Pracovala potichu. Ten, kdo by ji sledoval, určitě by si pomyslel, že se soustředí, aby výtvar vycházející z jejích rukou byl dokonalý. Ale Guglielmo Fatinelli ji přece jen zná lépe.

„Nad čím přemýšlíš, drahá?“ A napil se čerstvé pomerančové šťávy.

„Nad Zitou,“ odpověděla a lehce povzdychla.

„Něco vyvedla?“ zasmál se.

„Kdepak, je to ta nejposlušnější osoba, jakou jsem kdy poznala. Víš, jak je u nás dlouho?“ Přestala pracovat.

„Myslím, že pět let.“

„Přesně.“

„A? Chystáš se ji snad propustit?“ Zpytavě se na ni podíval. Dosud od ní neslyšel o Zitě ani jedno špatné slovo.

„Kdeže! Naopak! Kdyby měla odejít, byla bych jak bez ruky. Jsem s ní velmi spokojená a děti ji milují. Bylo by to bolestné loučení. Stále mám na paměti, jak byly smutné, když jsem Zitu přestěhovala do podkroví.“

Čas letěl. Děti povyroستly a začaly chodit do školy. Nebylo už nutné, aby jim byla stále nablízku, proto se rozhodla, že Zita dostane pokoj v podkroví jako ostatní služebnictvo.

„Co tě tedy tíží?“ Guglielmo už ničemu nerozuměl.

„Rozhodla jsem se povýšit ji na komornou. Dám ji do soukromé školy.“ S obavou se podívala na manžela, že by jí to mohl zamítnout.

Guglielmo dopil šťávu. „Výborný nápad. Děti budou brzy samostatné a ko-

morná, ještě ke všemu Zita, se nám bude hodit. Souhlasím.“

Večer, když Pagano i Isabella odešli do svých pokojů, Zitu u sebe zdržela.

„Rozhodla jsem se zapsat tě do soukromé školy paní Modesty. Bude tě učit ruční práce, ale i jiné povinnosti, které musí komorná ovládat.“

Zitě se radostí rozzářily oči. „Milostivá paní, jsem vám velmi vděčná. Budu se ze všech sil snažit, abych se vše naučila.“

„O tom nepochybuji. Jsi velmi svědomitá a šikovná děvče,“ usmála se Bianca.

Zitin život se od té chvíle změnil. Ve všední den vstávala v pět hodin ráno, vzdala díky Pánu za dar nového dne, svěříla se do ochrany Panny Marie a prosila svého anděla, aby ji celý den doprovázel. Až potom odešla do kuchyně, kde obvykle vypila sklenku mléka a spěchala do školy. První vyučování začínalo v sedm ráno a končilo napoledne.

Cestou domů z dopoledního vyučování se zastavila v kostele, aby se pomodlila, a potom, když snědla lehký oběd, se znovu vracela do školy. Bylo to náročné, ale ne pro Zitu dychtící po vědomostech. Chtěla se stát výbornou komornou a nechtěla zklamat paní Biancu, která ji během volna či o nedělích zaučovala práci komorné, kterou se měla Zita brzy stát.

Neuplynulo moc času a pro Zitu nastal čas útrap a těžkých zkoušek. Stala se totiž trnem v oku komorné Fiony.

„Udělala sis z ní služku a nyní se to obrátí,“ posmívala se jí všetečná Rebecca.

Všichni sluhové věděli, že od chvíle, kdy Zita přišla do služby, sloužila nejen rodině Fatinelliových, ale i komorné Fioně. Nebylo tajemstvím, že ji od prvního dne neměla ráda a svoje postavení komorné pořádně využívala. Někdy jí i vyletěla ruka, aby Zitu udeřila, když se jí zdálo, že práci, kterou jí uložila, neudělala podle jejích představ. Zlostí nakazila i svůj jazyk a na Zitu padala z jejích úst jedovatá slova. Zita však nikdy nereptala, a i když ji Fionino chování zabořilo, vždy zůstala pokorná a trpělivá.

Fionu její poslušnost stále víc dráždila. Chovala se vůči ní nadřazeně a sebevědomě si hrála na paničku. Zita musela vykonávat i ty činnosti, které měla za povinnost právě Fiona.

„Nerýpej, Rebecco,“ vyhrkla Fiona. Nebylo jí lehké. Když pozorovala paní

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Biancu, jak zaučuje Zitu, začala mít po-dezření, že je to proto, aby ji „to malé nic“ nahradilo.

„Kdyby nebylo mě, dávno byste skákali, jak by pískala Zita,“ dodala.

Srdce se jí už dávno rozhořelo ohněm závisti, ale nyní byly jeho plameny ještě žhavější. Musím ji nějak dostat z domu, vstoupilo jí na mysl. A v hlavě jí okamžitě uzrál plán.

Ráno, když paní Fatinellová odešla na dvůr, aby vyprovodila děti do školy, otevřela okno. Zita šla se špinavými talíři do kuchyně. Sotva Fiona osaměla, vzala dva hrnečky a silou jimi mrštila o podlahu právě ve chvíli, kdy se pro ně Zita vrátila.

„Cos to udělala? Neumíš dávat pozor? Rychle to uklid!“ zakřičela, aby to bylo slyšet až na dvůr.

Paní Bianca políbila děti na líčka, na čelo jim udělala křížek a zvědavá, co se stalo, spěchala do domu. Zitu našla na kolenou, uklízející střepey.

„Moje paní,“ laskavě jí sdělovala Fiona, „ani nevím, jak se to stalo. Na chvíli jsem se otočila a Zita mezitím...“

„Milostivá paní, odpusťte mi, prosím, slibuji, že se to víckrát nestane. Budu dávat lepší pozor,“ zašeptala Zita.

Paní Fatinellová kývla hlavou a rozhněvaná jí přikázala přinést čerstvou pomerančovou šťávu. „Dávej pozor, abys cestou nerozbila sklenici!“ Hrnečky, které „Zita rozbila“ si chránila, protože je dostala darem od matky. A nyní jsou pryč!

Fiona se v duchu zaradovala. Věděla, že paní její lži uvěřila. Ale ani tak se její zlomyslnost neutišila.

„Paní Fatinellová, nechci žalovat, ale Zita toho má na svědomí více. Dnes to byly hrnky, předevčirem jí nechutnala polenta, tak ji hodila kuchařce do klína!“ Přisazovala, aby paní Biancu dostala na svou stranu. „Kromě toho se napařuje. Od té doby, co jste ji dala do školy, povyšuje se nad ostatní,“ a cudně sklopila oči, aby vypadala věrohodněji.

Tak a máš to, smála se Fiona v duchu. Otrokně hloupá! Jinak ji sama pro sebe ani nenazvala. Od prvního dne ji měla za otrokyni a Zita jí to svou pokorou ani nevyvracela.

„Nechápu to. Vždyť byla přece tak milá, tichá, pokorná a poslušná,“ kroutila hlavou paní Fatinellová.

smrti zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž d'ábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí. Je přece jasné, že se neujal andělů, ale Abrahamových potomků.

Proto se ve všem musel připodobnit svým bratřím, aby se stal v jejich záležitostech u Boha veleknězem milosrdným a věrným, a tak usmiřoval hříchy lidu. A protože sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.

Evangelium - Lk 2,22-40

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: „Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!“ Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata.

Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svátý. Od Ducha Svatého mu bylo zjeveno, že neužijí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodi-

če přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo na jevo smýšlení mnoha srdcí.“

Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom jako vdova - bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma.

Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sililo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

„To ano, ale jen navenek. Je to pokrytec. Určitě si to přinesla z domu, ale nemějte obavy, já se už postarám,“ kasala se Fiona.

„Jak to myslíš?“

„Před týdnem se Rebecce záhadně ztratila hřebínek do vlasů. Tvrdila, že ho položila na stoličku. Nikdo kromě Zity tam nebyl. Pořádně jsem ji potrestala a musela jí koupit nový. Ubohá Rebecca! Jak by k tomu přišla? Těžce vydělané peníze posílá rodičům, sama si nechá jen pár drobných a...“ nedokončila, protože Zita vešla do salonu se sklenicí šťávy.

„Dobře, postarej se o pořádek v ložnici. Zito, uklid' dětské pokoje. Za hodinu to přijdu zkontrolovat,“ rozdala paní Bianca úkoly. Chtěla být sama. Z novin, které se před chvílí dozvěděla, ji bolela hlava.

„Zito, pojď' mi pomoci,“ vyrušila ji z práce Fiona. Věděla, že otrokně Zita ani teď nebude reptat.

Zavedla ji do ložnice a naoko plaše ji poprosila. „Bolí mě v zádech, že se ani nemůžu pořádně sehnout, zameť podlahu pod postelí.“

Zita vzala do ruky koště a pustila se do práce. Když ji dokončila, Fiona si ještě vzpomněla, že je třeba utřít i rámy oken. I toto Zita poslušně udělala a komorná ji potom propustila.

Zita se vrátila do pokoje mladého pána. Sotva chytla polštář, aby ho natřásla, otevřely se dveře. „Co jsi doteď dělala, že ještě není uklizeno?“ Paní Fatinellová se zamračila.

Zita mlčela. Nechtěla, aby si paní Bianca dělala starosti pro bolest Fioniných zad.

(Pokračování)

*Přeložila -mv-
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 3. 2. 2025

6:05 Lidé z cest: MUDr. Denisa Mičochová, paliativní lékařka **7:10** Ostrava zpívá Gospel: Slezská Lilie 2017 **8:00** Na startu **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Slavnostní vyhlášení vítězů XXII. Mezinárodního festivalu outdoorových filmů **11:10** Milíře z minulosti do současnosti **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Babička Věra: Láska a Naděje **13:20** Svědectví života – Attilla **14:00** Vendelín Javorka: Misia nekončí **14:30** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **15:00** Noční univerzita: Prof. Pavel Kalina – Jak pandemie utvářely naše města **16:05** Island – Napříč ledovou pustinou **16:35** Majos [P] **17:05** Rok 2024 s papežem Františkem **18:00** Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Pozvání na hostinu **18:12** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **18:40** Zahrada písničkářů: Kamila Škvorná [P] **19:05** V pohorách po horách: Plešivec v Krušných horách **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Lenošení zlé vždy není **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:10** Poutníci času **21:30** Kulatý stůl na téma Ekonomika církve [P] **22:20** Tajemství ledu **22:50** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem **23:55** V souvislostech **0:15** Život podle Emily **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 4. 2. 2025

6:05 Lidé z cest: František Černín **7:05** Hrdza na Crossroads 2021 **7:45** Nebojte se...: Ptejte se kněze **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Popelka Nazaretská **10:15** Noční univerzita: Duch Svátý v životě člověka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Hlubinami vesmíru s Milanem Halouskem: Pilotovaná kosmonautika, 2. díl. **13:30** Zachraňme kostely: Kostel sv. Máří Magdalény v Prasíkově **14:00** Duchovní krajina Novohradských hor: Poutní cesty **14:30** Jsem N: Radost **14:50** Muzikanti, hrajte: Bojané **16:00** Když bolí tělo: Nemoci štítné žlázy **17:00** Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulínek v ČR **17:30** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup a katedrála v Plzni **18:00** Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ztracená ovečka **18:10** Cirkus Noeland (8. díl): Roberto, Kekulín a lev Hřiva **18:35** Dokořán: S Jakubem Szántó **19:25** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Klapka: S Arnoštem Lukešem [P] **22:15** Poutníci času **22:35** Botswana **23:05** V pohorách po horách: Šipska Fatra **23:15** Terra Santa News: 29. 1. 2025 **23:35** Má vlast: Klementinum **0:35** Dokonalá radost **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 5. 2. 2025

6:05 Lidé z cest: Sarah Haváčová **7:05** Pakistan – Gawah **7:35** Noční univerzita: Prof. Pavel Kalina – Jak pandemie utvářely naše města **8:35** V pohorách po horách: Pavlovské vrchy **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Mezi pražci: Leden 2025 **10:50** Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:55** Plzeňáci: MFF

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Strážnice 2019 **14:30** Dům ze skla? **15:30** ARTBITR – Kulturní magazín **15:50** Ozvěny SDM: Koncert Scholy brněnské mládeže **17:30** Terra Santa News: 5. 2. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Marnotratný syn **18:15** Strýček Emu: Každý jsme jiný **18:30** Grófská obec Gbeľany **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:45** Barnabáš a Pavel **21:50** Noční univerzita: Svědectví o působení Ducha Svatého v pastorační [P] **22:35** Šéguové – děti z ulic Lubumbashi **23:10** Na startu **23:35** Generální audience papeže Františka **0:00** Příběhy odvahy a víry: Babička Věra: Láska a Naděje **0:30** Romové v Unii, Romové na Moravě **0:45** Charita pro Ukrajinu v čase války **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 6. 2. 2025

6:05 Lidé z cest: Boleslav Vraný **7:10** Koncert manželů Radových **8:00** Terra Santa News: 5. 2. 2025 **8:20** Poutníci času **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Můj chrám: Kateřina Koubová a kostel Povýšení svatého Kříže v Karvině **9:35** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem **10:40** Rok 2024 s papežem Františkem **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Naši – osobnosti lidové kultury – Eva Rejšková **13:05** Klid zbraní **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** Outdoor Films s Petrem Horkým: Putování královstvím ledu a mrazu **15:35** Harfa Noemova: A. Dvořák: Lužanská, I. část **16:00** Jak potkávat svět: S Alfredem Strejčkem **17:20** Církev za opnou: Křesťanské hodnoty **17:35** Toulky po Slovensku – Kremnica **18:00** Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Starší syn **18:10** Ovečky: 5. neděle v mezidobí [P] **18:35** Hlubinami vesmíru s Milanem Halouskem: Pilotovaná kosmonautika, 2. díl. **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Umírání zradou **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání: Robert Křesťan & Druhá tráva **21:30** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč – Velehrad **21:45** V pohorách po horách: Vysoký kámen a Havlova hora v České Kanadě **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Klenot v lese **0:30** Poušť chřestýšů **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 7. 2. 2025

6:05 Lidé z cest: Zdeněk Pavlík **7:05** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 50 km: Národní park Podyjí zasypaný sněhem **7:25** Rozumíme médiím: Proč potřebujeme regionální média **7:45** Svědectvá života: Sr. Eleonóra Horníková DKL – Brno [P] **7:50** Stano Lajda, žilinský výtvarník **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Klapka: S Arnoštem Lukešem **10:25** Dům ze skla? **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli

jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Za obzorem: Pomoc hradecké diecézní charity v Indii [L] **14:35** Dívám se kolem sebe **15:10** Kulatý stůl na téma Ekonomika církve **16:00** Kostarika: Pura Vida **16:50** Na Cyrilometodějské stezce: Z Kopčan do Mikulčic **17:10** Buon giorno s Františkem **18:00** Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Boháč a Lazar **18:15** Cirkus Noeland (10. díl): Roberto, Kekulín a žirafa **18:45** Vezmi a čti: Leden 2025 **19:00** Plody Medžugorje **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Dobře že to bolí **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Únor 2025 [L] **21:30** Za obzorem: Pomoc hradecké diecézní charity v Indii **22:05** Rheingans Sisters na Folkových prázdninách **22:45** Jak potkávat svět: S Martinem Chodúrem **0:25** Výpravy do divočiny: Antarktida a život v ní **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 8. 2. 2025

6:05 Lidé z cest: Jindřiška Fišerová **7:05** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr ZUŠ VI. Ambrose Prostějov **7:45** Čas pro Malawi **8:30** Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **8:35** Ovečky: 5. neděle v mezidobí **9:00** Cirkus Noeland (8. díl): Roberto, Kekulín a lev Hřiva **9:20** Strýček Emu: Každý jsme jiný **9:40** Labyrint světa: Na motivy Jana Ámose Komenského **10:55** Poutníci času: S Jiřím Grygarem **11:15** Viděli jsme **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** Přesah: O nářečí, archivech i spolku Svatobor **15:30** Burkina Faso – Vnitřní uprchlíci **16:05** Síla tradice: MFF Strážnice 2018 **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 5. neděle v mezidobí [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Patriarcha Tichon: Kolik slz budu muset zamáčknot! **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Moudrost mnichů: Dokonalost a vady **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Václavem Moravcem [P] **20:55** Dobrodružství před kamerou [P] **22:00** The Chosen (2. díl): Šabat **22:50** Poletuchy: Na skok do Ústí nad Labem **23:35** Letem jazzem (7. díl): Pohled na jazzovou tvorbu **0:35** Příběhy psané životem: BanglaKids – únik z chudoby **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 9. 2. 2025

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **6:50** Jiří Uhlíř **7:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 5. neděle v mezidobí **7:20** Fašanky v Rajecké dolině **7:50** Svědectvá života: Sr. Blandína Dolníková DKL – Mendryka [P] **7:55** Za tajemným krokodýlem do Konga **9:00** Majos **9:25** Barnabáš a Pavel **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Muzikanti, hrajte: Holóbkova mozeka **14:15** Dobrodružství před kamerou **15:15** S chutí přes práh: Komunita bratří Společnosti sv. Vincenta de Paul v Dobrušce **15:40** Poutníci času: S kapelou The Tap Tap **16:05** Putování tučňáků: Volání oceánu **17:35** Ovečky: 5. neděle v mezidobí **18:00** Strýček Emu, speciál [L] **19:05** V pohorách po horách: Konečná, Bílý kříž v Beskydech **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Moudrost mnichů: Umění stavět **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen (2. díl): Šabat **20:55** Otcovské srdce **22:30** Josef Haydn: Stabat Mater: Podzimní festival duchovní hudby 2024 **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Viděli jsme 5+ **0:25** Nebojte se...: Ptejte se kněze **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 3. 2. o 17:00 hod.: Novodobí Robinsoni (Invázia: časť 1)

Pridajte sa k rodine Robinsonovcov, ktorá stroskotala na opustenom ostrove. Táto odvážna rodina bude musieť prekonať mnoho prekážok v podobe pirátov, domorodých kmeňov, divých zvierat a prírodných živlov, aby na ostrove mohla prežiť.

Utorok 4. 2. o 17:10 hod.: Medzi riadkami

Máte radi knihy? Nazrite spolu s nami medzi riadky humorných, aj tých vážnych, duchovných, aj umeleckých. Rozhovory s hosťami povedie Helena Ľos Ivoríková a tešiť sa môžete aj na úryvky z každej z kníh.

Streda 5. 2. o 17:00 hod.: Povolanie laik (V rúchu prírody)

Na Kysuciach v rúchu prírody žije Pavla Lazárková Trizuljaková. Spolu s manželom majú vlastné gazdovstvo a venujú sa permakultúre. Ako textilná výtvarníčka a teoretička umenia sa snaží do slovenského kontextu priniesť koncept, že samotné liturgické rúcho je tým najvýrečnejším symbolom. Cez denníky hlbšie spoznáva aj umenie svojho otca, sochára Alexandra Trizuljaka.

Štvrtok 6. 2. o 21:05 hod.: Medzi nebom a zemou

Milan Daniel mal od detstva ťažký životný príbeh. O rodičov aj súrodencov prišiel ako šesťročný pri autonehode. Pár rokov na to zomreli aj jeho starí rodičia, ktorí sa oňho starali. Hoci prežil rôzne traumy, založil občianske združenie s názvom miniBODKA, kde pomáhajú takým deťom, akým bol on sám. V relácii Medzi nebom a zemou rozpovie, čo zažíval v detskom domove a ako cez láskaveho kňaza a sviatosť birmovania spoznal Boha.

Piatok 7. 2. o 20:30 hod.: Zakázaný Boh

Je august 1936. Začína španielska občianska vojna. V seminári v Barbastri (Huesca) postúpi 51 seminaristov mučenícku smrť pre svoju vieru. Film nás zavedie do posledných týždňov ich života, od ich zadržania až po zastrelenie. Zápisky, ktoré píše vo väzení, nám predstavujú náboženskú aj ľudskú stránku týchto mladých mužov. Podávajú svedectvo o víťazstve lásky nad smrťou.

Sobota 8. 2. o 20:30 hod.: Claret

V roku 1930 spisovateľ a intelektuál Azorín odhalil podvod, ktorý sa šíril takmer 60 rokov: život a dielo španielskeho arcibiskupa Antónia Maríu Clareta, zakladateľa klariských misionárov, boli sfaľované. Tento príbeh odhaľuje skutočného Clareta.

Nedeľa 9. 2. o 20:30 hod.: The Chosen

Seriál o živote Ježiša, prerozprávaný z pohľadu ľudí, ktorí ho stretli. Ježiš sa spriatelí so skupinou detí, ktoré objavujú jeho tábor na okraji Kafarnauma, a vyučuje ich.

Liturgická čtení

Nedeľa 2. 2. – sviatok Uvedení

Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1-4

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: 10b (*Hospodin zástupí, on je král slávy!*)

2. čt.: Žid 2,14-18

Ev.: Lk 2,22-40

Pondělí 3. 2. – nezávazná

památka sv. Blažeje

nebo sv. Ansgara

1. čt.: Žid 11,32-40

Ž 31(30),20.21.22.23.24

Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)

Ev.: Mk 5,1-20

Úterý 4. 2. – ferie

1. čt.: Žid 12,1-4

Ž 22(21),26b-27.28+30ab.30c-32

Odp.: srov. 27b (*Kdo tě hledají, Hospodine, budou tě chválit.*)

Ev.: Mk 5,21-43

Středa 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: Žid 12,4-7.11-15

Ž 103(102),1-2.13-14.17-18a

Odp.: 17 (*Hospodinova láska od věků pro všechny, kdo se ho bojí.*)

Ev.: Mk 6,1-6

Čtvrtek 6. 2. – památka

sv. Pavla Mikiho a druhů

1. čt.: Žid 12,18-19.21-24

Ž 48(47),2-3a.3b-4.9.10-11

Odp.: 10 (*Vzpomínáme, Bože, na tvé milosrdenství ve tvém chrámě.*)

Ev.: Mk 6,7-13

Pátek 7. 2. – ferie

1. čt.: Žid 13,1-8

Ž 27(26),1.3.5.8b-9abc

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

Ev.: Mk 6,14-29

Sobota 8. 2. – nezávazná

památka sv. Jeronýma

Emilianiho nebo sv. Josefíny

Bakhity nebo sobotní památka

Panny Marie

1. čt.: Žid 13,15-17.20-21

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mk 6,30-34

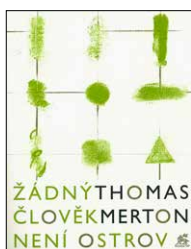
BREVIÁŘ PRO LAIKY

1. – 8. ÚNORA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 2.		PO 3. 2.		ÚT 4. 2.		ST 5. 2.		ČT 6. 2.		PÁ 7. 2.		SO 8. 2.			
Antifona	1296	1438	1150	1278	1166	1295	1708	1924	1692	1907	1213	1346	1666	1883		
Žalm	786	884	783	881	783	881	786	884	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1296	1438	1151	1279	1166	1296	1709	1926	1693	1907	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1297	1439	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	813	914	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1297	1439	1155	1283	1170	1300	1710	1926	1693	1908	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	1297	1439	1155	1284	1170	1300	1305	1447	1694	1908	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1297	1439	1155	1284	1171	1300	1711	1927	1694	1908	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	1298	1440	1304	1446	1171	1301	1305	1447	1306	1449	1218	1352	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1298	1440	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1299	1441	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	1298	1440	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
SO 1. 2.																
Hymnus	1300	1442	1300	1442	1160	1290	1176	1307	1714	1932	1698	1913	1223	1358	807	907
Antifony	1293	1435	1300	1442	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1293	1435	1300	1443	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1295	1437	1302	1445	1164	1294	1180	1310	1717	1934	1701	1916	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	1295	1437	1303	1445	1164	1294	1180	1310	1305	1448	1701	1916	1227	1361	692	781
Prosby	1295	1437	1303	1445	1165	1294	1180	1310	1718	1936	1702	1917	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	1298	1440	1298	1440	1304	1446	1181	1311	1305	1447	1306	1449	1227	1362	692	782
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

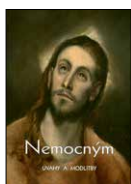
K PROHLoubENÍ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

ŽÁDNÝ ČLOVĚK NENÍ OSTROV
 Thomas Merton • Z angličtiny přeložila
 Marcela Koupilová • Odpovědná
 redaktorka Dagmar Kopecká

Kniha přináší úvahy o určitých aspektech duchovního života. Autor, trapistický mnich, ho chápe jako život skutečného já každého člověka, život vnitřního já, jež je povoláno v síle Ducha vstupovat do Boží přítomnosti, do tajemství jeho vůle a nechat se proměňovat v Boží dítě, v Krista. Podává hlubokou reflexi pilířů duchovního života, od naděje přes svobodu, askezi, modlitbu... až po ticho a samotu, a zároveň ukazuje, že duchovní život získává smysl až ve spojení s životy druhých, v integraci do Božího plánu spásy světa. I když je duchovní život orientován na Boha, a ne tolik na okamžité uspokojení hmotných životních potřeb, není to život odtržený od reality ani život ve snech. Právě naopak – duchovní život nás staví do pozice, kde můžeme být v nejplnějším kontaktu s realitou – ne s realitou, jak si ji představujeme, ale s realitou, jaká skutečně je. Díky němu si uvědomujeme své skutečné já a ocitáme se v Boží přítomnosti.

KRYSTAL OP, s. r. o. • Třetí vydání, v tomto překladu první
 Brož., 148x190 mm, 192 stran, 270 Kč

NEMOCNÝM • ÚVAHY A MODLITBY
 P. ThDr. Jaroslav Studený
 K vydání připravil Mons. Josef Hrdlička

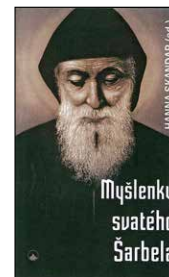
Knižka modliteb pro nemocné. Modlitba nám dává útěchu a posilu ve všech životních situacích a také v nemoci a bolesti. Tato brožurka obsahuje však nejen modlitby, ale i stručné uvedení do svátosti smíření a svátosti pomazání nemocných.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, upravené vydání,
 v MCM první vydání • Brož., A5, 52 stran, 45 Kč

MYŠLENKY SVATÉHO ŠARBELA
 Hanna Skandar (ed.) • Z francouzštiny přeložila Veronika
 Kloučková • Odpovědná redaktorka Ivana Trefná

Šarbel Machlúf (1828–1898) je jeden z neznámějších světců Středního východu z nedávné doby. Žil jako poustevník v Libanonu, ale díky pověsti Božího muže ho vyhledávali křesťané i muslimové z celého Blízkého východu. Po jeho smrti začaly proudit tisíce poutníků k jeho hrobu, na jeho přímluvu se děje mnoho zázraků i uzdravení. Knižička obsahuje stručný životopis otce Šarbela a úryvky z jeho promluv. Z textů je patrná duchovní hloubka tohoto svěťce, jeho pokora a nevýslovná láska k Bohu a k lidem.

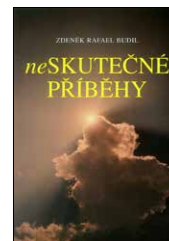
Karmelitánské nakladatelství
 V KNA druhé vydání
 Brož., 100x165 mm, 80 stran, 149 Kč

NESKUTEČNÉ PŘÍBĚHY
 Zdeněk Rafael Budil

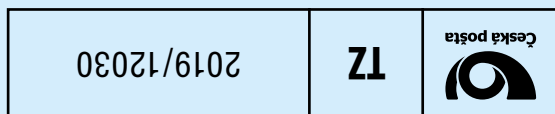
V příbězích plných fantazie, nejčastěji v „ich formě“, autor předkládá klíčové životní situace. Smysluplně, s elegantním důvtipem a věroučnou logikou znovu a znovu využívá milosti přecházet mezi tímto a oním světem. Čtenář se zaujetím vychutná odhalování pravé podoby příčin a důsledků lidských tužeb a odmítání, lásky, smrti, samoty, moudrosti, spravedlnosti, pravdy... V podstatě dialogické vedení příběhů, podobenství, meditací působí velmi svěže.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
 Brož., A5, 224 stran, 149 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
 Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 779 00 Olomouc